

Z cizích revuí.

PRZEGLĄD KAWALERYJSKI, roč. 1931, sešit 7—9.

Plr. A. Zakrzewski, vel. 1. pluku jízdních střelců: Zagadnienia aktualne. (Současné úvahy.)

Autor navazuje na článek s týmž nadpisem v revui „Przeгляд kawaleryjski“, sešit 4, od plk. gšt. Machalského a hledá další podmínky, které podle jeho zdání mají značný vliv na vytvoření plně hodnotného polského jezdecktva.

S některými vývody předešlého autora ani nesouhlasí, ani je nezavrhne, ale podle jeho zdání jsou založeny na podmínkách příliš ideálních, které prostě nelze uskutečnit proto, že stát nemá peněz. Jsou mnohé nedostatky v současném jezdecktvu jak materiální (nedostatek kasáren, krytých jízďáren, cvičišť, nedostatek koní), tak i osobní (nedostatek dobře vycvičených kádrů, nevyhovující odváděný materiál), ale to vše nutno překonat a nutno pracovat tak, aby se jezdecktvo stalo nejlepším.

Mnohé vývody autorovy nepřinášejí nic zajímavého, mnohé se týkají jen polského jezdecktva. Pro nás zasluhuje pozornosti úvaha o tom, jaké má být jezdecktvo. V jezdecktvu musí být duch, je kladen důraz na výchovu velitelů, na správné metody výcvikové, neboť bez těchto vlastností nelze si jezdecktvo myslet. Jezdecký velitel musí svými vlastnostmi vyniknouti a možno jej přirovnati často k básníku. Jemný cit, odvaha, risiko, hbitě pojetá myšlenka a rychlý postřeh, rozhodnost musí být jeho vlastnostmi. Jezdecký velitel musí milovati svůj pluk, musí být hrdý na tradici pluku. Tradice v jezdeckých plucích musí se udržovat na výši, osvěžovat, neboť ji jsou vedení jezdecktva velitelé k činům, jež je ve válce očekávají.

Každý velitel jezdeckého pluku ve velitelské funkci musí být veden asi těmito zásadami: dbá úzkostlivě pořadí jednotlivců v pluku, potírá liknavost podřízených ve službě, podněcuje každou zdravou iniciativu podřízených, pracuje poctivě a svědomitě a nikdy se nesnaží vytírat oči představeným, netrápí podřízených stálou a zbytečnou kontrolou, ale nechává je pracovat samostatně, varuje se zbytečných trestů, mladého důstojníka příslušného ze škol vychovává, kde může, pomáhá mu radou i prostředky a neučí jej důvěrnosti k starším.

Prostředky, které mu usnadňují tuto práci, to jest výchovu podřízených, jsou důstojnická kasina, sport všech druhů a zájem o studium.

Též poddůstojnickému kádru věnuje velitel největší pozornost a dbá o jeho výchovu. Vojínům-jezdům vštěpuje lásku ke zbraní, smysl pro povinnost a samostatnost.

Výcvik musí být veden účelně, převážně prakticky, z výcviku musí zmizeti vše, co není nutné a čím se ztrácí jen čas.

Tyto stručně načrtnuté myšlenky zasluhují širší pozornosti i u nás.

Mjr. Karol Dillemus, vedoucí učitel střel. výcviku v jezd. učilišti: Zagadnienia sprzetu ogniowego kawalerji. (Otázka palebných prostředků jezdecktva.)

Taktika a palebné prostředky takticky používané jednotkami jsou ve vzájemném vztahu a způsob boje je vždy podmíněn používanou výzbrojí. Není možné měnit takticky způsoby a formy boje, aniž nebylo nutno přihlížeti ke změnám ve výzbroji palebnými prostředky a aniž nebylo nutno přezkoušeti, zda oněch palebných prostředků bude moci být takticky plně využito, zda bude možno jimi zničit palebné prostředky protivníka a zda snad nebudou jen zbytečnou přítěží balastem.

Jak je vzájemný poměr v polském jezdecktvu zachován mezi požadavky taktickými a používanými palebnými prostředky a jaké jsou možnosti k jejich vzájemnému přizpůsobení, to probírá autor v pokračování článku.

V jezdecktvu je používáno karabin, lehkého kulometu (Browning 28) a těžkých kulometů (Maxim 08). Jak se používá při výcviku jednotlivých zbraní? Palby z karabin se užívá jednotlivě jen na malou vzdálenost (400 m) a vychází se z toho vžitého názoru, že palba jednotlivce na větší vzdálenost není účinná. Palba v družstvu se neškoli vůbec, protože hromadná palba je přenechána — snad poněkud jednostranně — jen automatickým zbraním. Tedy karabin, jejichž hledí je do 2.000 m, se v praxi používá jen do vzdálenosti 400 m.

Lehkým kulometem se v praxi střílí rovněž jen na vzdálenosti malé a střední od 400—800 m, při čemž se ho zpravidla musí používat jen v čelních bojových sledech a nemůže ani přestřelovat, ani střílet mezerami.

Těžkého kulometu možno použití na vzdálenosti 2000 m a větší.

Po posouzení těchto střelecko-technických možností jednotlivých zbraní používáných jezdecktvem přechází autor k úkolům, které bude plnit jezdecktvu a při kterých se hlavní důraz klade na palebný účinek zbraní. Je to především útok opěšalého jezdecktva, který lze rozdělit ve dvě fáze. V první dosažení nepřátelských postavení a ovládnutí jich, v druhé fázi pronásledování palbou. V první fázi přicházejí k uplatnění všechny palebné prostředky postupně a vyhovují palebným požadavkům, v druhé fázi bude však nejčastěji možné využití jen karabin a lehkých kulometů, neboť těžké kulometry přibudou pozdě. Prvních dvou palebných prostředků, jak výše uvedeno, lze však využít jen na malé a střední vzdálenosti, což však nepostačí pro tuto fázi, a tu vidíme, že této fázi zbraně jezdecktva celkem nevyhovují.

V obraně, kterou jezdecktvu téměř zásadně provádí na široké frontě, bez dostatečné hloubky, je požadavek na palebné prostředky zahájit palbu na velké vzdálenosti. Tomu požadavku zase ani karabiny a lehké kulometry nebudou moci vyhovět na velké vzdálenosti vůbec, na střední jen málo. Obdobně je tomu při boji na zdrženou, kdy palba je zase hlavním činitelem, a to jen na velké vzdálenosti, takže lehké kulometry ani karabiny do akce vůbec neprijdou.

Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že jediné těžké kulometry vyhovují požadavkům jezdecktva, ježto mohou střílet na velké vzdálenosti (palba nejdůležitější a nejčastější), a že lehké kulometry a karabiny, jak jich dosud jezdecktvu užívá, potřebám nepostačují. Co lze v té věci učinit?

V dalším střelecko-technickém rozboru dochází autor k závěru, že lze zlepšení nalézt již u karabin, a to v palbě družstva (12 střelců) do vzdálenosti 1200—1300 m, t. j. v palbě, kterou lze ještě řídit jedním velitelem.

Druhým požadavkem zvětšení možností palby, aniž se jezdecktvu zatíží je konstrukce nové samočinné pušky, z které by bylo možno střílet rychle, která by nebyla těžká, byla jednoduchá a bylo lze jí snadno obsluhovat, s hledím do 1600 a s možností palby proti letadlům.

Co se týká lehkých kulometů, musí být přestavovány tak, aby jich mohlo být použito k palbě na velké vzdálenosti. Je nutno je lépe stabilisovat na lehkém podstavci, který by umožnil palbu přestřelováním, nebyl těžký, dal se nosit jezdcem a rychle a lehce složit a rozložit.

Dosavadní palebné prostředky jezdecktva mají jen plochou dráhu letu a stěží postačí v těch případech, kdy protivník bude třeba jen slabě zakopán a kdy nebude možno spoléhat na podporu dělostřelectva, neboť ho bude vždy nedostatek. Konečně i přes to často bude nutno, aby si útočící jezdecký pluk, podporovaný dělostřelectvem, odstranil samostatně vyskytnuvší se ojedinělý odpor v terénu, který mu zabraňuje v útoku a jenž dělostřelectvem nemůže být zničen. Pro tyto případy nutno hledat novou zbraň se strmou dráhou letu, která by mohla být dána k dispozici podle potřeby již veliteli čety, nebo eskadrony a byla k dispozici též veliteli pluku k zničení mohutnějších krytých odporů. Působnost její by musila sahati nejméně do 2000 m

a snad i více. Tato zbraň by musila býti transportována na nosném sedle a musila by se dát snadno přemísťovat v boji.

Konečně potřebuje jezdecktvo nezbytně v své palebné výzbroji zbraň, která bude moci skutečně zasáhnout účinně proti nepřátelským OA. Těch bude mnoho a setká se s nimi již hlídka a přezvědný oddíl a budou proto takovou zbraň velitelé proti OA. nutně potřebovati. Nebude to možné požadovat od dělostřelectva, neboť ho bude nedostatek, ale též z toho důvodu, že v častých případech nevyhoví (přidělení zatěžuje, nelze ho použít v otevřeném terénu, je těžkopádné, poměrně pomalé). Proto nutno hledati zbraň speciální, ovšem lehce přenosnou, ale takovou, aby svými konstruktivními vlastnostmi byla tak mohutná, aby mohla účinně působiti aspoň do vzdálenosti 1 km proti nájezdu obrněných aut.

Nastíněné úvahy autora, střeleckého odborníka, týkající se výzbroje používané v polském jezdecktvu, naznačují též mnohé myšlenky, hodící se pro naše jezdecktvo. Je na uvážení, zda dosavadní výzbroj skutečně vyhovuje pro úkoly dnešního jezdecktva a zaručuje úspěšné jich plnění. Mám dojem, že by naše jezdecktvo určité změny ve výzbroji potřebovalo. Dokazuje-li autor, že výzbroj polského jezdecktva není přizpůsobena potřebám zbraně, platí to tím více pro nás. Naše jezdecktvo při svých malých počtech a při velkých požadavcích, které jsou na ně kladeny, a při naprostém nedostatku dělostřelectva, bude mít podmínky pro plnění úkolů daleko obtížnější. Proto by měla jeho výzbroj býti co nejúčelnější, aby obtížné plnění úkolů jezdecktvu usnadnila. Našemu jezdecktvu chybí zbraň se strmou drahou letu, proti obrněným autům, proti leteckým náletům a hlavně mu chybí dělostřelectvo. Řešení těchto otázek náleží především do rámce střelecko-technického, ty jsou však podmíněny taktickou stránkou. Proto nelze než úvahy obdobného rázu doporučiti. Články tohoto druhu by byly jistě cenným příspěvkem pro řešení celkové otázky výzbroje našeho jezdecktva. Nesmí se však zapomínati, že změna ve výzbroji má v zápětí nutnou změnu v celkové organizaci.

Plk. gšt. T. Machalski: Film jako środek wyszkolenia w kawalerji. (Film jako prostředek jezdeckého výcviku.)

Všechny jezdecké pluky v Polsku dostaly v minulém roce kinematografické přístroje, které, jak autor uvádí, přinesly značný užitek s hlediska výcviku a usnadňují jej. Současně však též značné povinnosti, neboť nemají-li přístroje zůstatí jen pro ukazování představeným, nutno přidati nové výcvikové filmy, jichž je zatím úplný nedostatek a které jsou natáčeny neodborně. Proto navrhuje autor zřízení zvláštního filmového oddělení v hlavním štábu, přibrati tam odborníky všech zbraní, pověřit schopné velitele pluků provedením účelných filmů, které by výcvik jezdců usnadňovaly. Lze jich sestaviti mnoho (nauka o koni, hygiena vojína, nauka o jízdě koňmo, výcvik střelecký, průzkum, útok, přechody přes vodní toky a p.)

K tomu možno poznamenati bez dalších komentářů, že film může usnadniti výcvik po každé stránce především obtížný výcvik jezdců.

Rytmistr W. Zatorski: Typy porównawcze wozów bojowych. (Srovnávací typy bojových vozů.)

Srovnávací popis bojových vozů francouzského „Autochenille de Cavalerie 1930“ s anglickým šestikolovým „Vickers-Armstrongs“ na podvozku „Crossley“, americkým bojovým vozem „Christie“ a jich používání s jezdecktvem při různých operacích.

„X. Y.“: Podstawa do c. k. m. „Yma“. (Podstavec k těžkým kulometům „Yma“.)

Autor popisuje a zdůrazňuje přednosti podstavce pro těžké kulomety polské konstrukce, nazvaného „Yma“. Je stabilní, dá se dobře transportovati na koni a hlavně dá se ho dobře a lehce používat i k palbě proti letounům.

Plk. gšt. L. Strzelecki: O siodła oficerskie. (Důstojnické sedlo.)

Obsahem článku jsou návrhy, jak řešit otázku sedel pro důstojníky jezdeckva, aby nebyli nuceni si je opatrovati sami.

Sešit 9.

Plk. gšt. J. Grobicki: Działanie podjazdu. (Činnost přezvědného oddílu.)

Rytmistr Bohdan Wiczorkiewicz: Użycie c. k. m. w walce kawalerji. (Užití těžkých kulometů v boji jezdeckva.)

Autor po několikaletém pozorování a po několikaletých zkušenostech dochází k tomu závěru, že těžkých kulometů v jezdeckvu není používáno racionálně a prakticky, nýbrž naopak velmi primitivně a zaostale proti pěchotě. Vžila se téměř zásada přidělovati těžké kulomety ihned od počátku nějaké jezdecké akce jednotlivým oddílům a veliteli celku pro rozhodnou akci potom téměř nezůstávají, a zůstane-li ještě část, snaží se velitel zbaviti zbytku těžkých kulometů co nejrychleji.

Stalo se tedy téměř zásadou drobení těžkých kulometů bez ohledu na taktickou situaci.

Dále se zpravidla nedávají těžkým kulometům konkrétní úkoly; velitelům hlavně jde o to, aby těžké kulomety co nejrychleji zahájily palbu. Často lze viděti, že střilejí, aniž mají správné hledí, aniž znají cíl, a řízení palby je jim vůbec vedlejší věc. Také u rozhodčích rozhoduje při rozhodování nejčastěji pro posouzení situace jen počet kusů, ale ne palba, její připravení a účinnost.

Autorovi se zdá, že tím je vinen zčásti Polní řád, který se zmiňuje jen málo o použití těžkých kulometů při jezdeckých akcích, a že nadřízení zanedbávají kontrolu činnosti této zbraně a že je hlavní požadavek, aby pracovaly rychle. To je podle zdání autora chybné a jsou mnohé a časté případy, kdy i v boji jezdeckva bude přímo nutné používati těžkých kulometů v celku, racionálně, podle situace, a kdy se jejich palba musí řídit obdobně jako u pěchoty.

Na základě těchto úvah aplikuje autor použití těžkých kulometů v celku na několika taktických případech, jak z boje jezdeckva útočného, tak i obranného.

K článku autorovu lze poznamenati, že se těžkých kulometů používá obdobným způsobem i u nás. Rozdělování těžkých kulometů je normální, volba palebných základů při výcviku a cvičeních, jakož i řízení palby se však zanedbává. Budou ovšem případy v boji jezdeckva, kdy bude nutno přidělit jednotlivým skupinám část těžkých kulometů častěji, než je tomu u pěchoty, ale naproti tomu budou míti jezdečtí velitelé velmi často možnost v rozhodném okamžiku zasáhnouti celou kulmetnou eskadronou na rozhodném místě. Při naší dosavadní organizaci dvou kulometných eskadron mohou býti tyto případy ještě častější. Ovšem nutno přikročiti ke konkrétnímu užívání těžkých kulometů a nesmí býti snahou, jako tomu je dosud, střileti jen ohlušujícím způsobem, rychle, aby se získal dojem u představených, ale nutno posuzovati jezdecké operace i při cvičeních reálně.

Rytmistr W. Kalwas: Zewnętrzne objawy dyscypliny żołnierskiej. (Vnější znaky vojenské kázně.)

Je mnoho běžných závad a nedopatření ve vojenském životě, co se týká kázně, často i menšího rázu, ale ty mají na celkovou kázeň ve vojsku velmi značný vliv. Na jednotlivé konkrétní případy a důsledky z nich plynoucí autor v další části článku poukazuje.

Rytmistr J. Kozłowski: Marsz bojowy swadronu straży przedniej. (Zajištěný pochod eskadrony jako předvoje.) Teoretické prostudování eskadrony v předvoji při zajištěném pochodu.

Plk. gšt. J. Vrzáček.